

Kärleken är blind

Det var inte längesen sist. Men vad jag saknat dig, låt oss börja ta igen den tiden vi förlorat. Det är skumt hur du kan få mig att må sådär toppen, det är du och jag mot världen. Sittandes i den slitna skinnsoffan som står i ett mörkt hörn i lägenheten börjar jag fundera på vår tid tillsammans. Vi har varit bästa vänner sen jag lämnade den ostadiga situationen i familjen och hyrde mig en helt egen lägenhet några mil ifrån hålan där jag växte upp och blev den man jag är idag, där vi träffades första gången. I lagom dos är du perfekt, ja lite hade räckt. Men erfarenheten av vårt umgänge säger mig att denna kväll kommer sluta som alla kvällar med dig, som ingen annan alltså. Jag sträcker mig efter det halvtomma glaset och njuter av ditt sällskap. Tar ett djupt andetag och sluter ögonen när en tung känsla fyller mitt huvud. En äkta vän att gå med hand i hand, du fanns alltid där och ställde upp. Du var med när jag förlorade oskulden i mina yngre år, slagsmål i centrum, alla sömnlösa nätter i djupa tankar, alla fester som spårade ur, lugna kvällar med polare, sena kvällar och nätter på polisstationen, ja jämt helt enkelt. Något så underbart, även när du lämnade mig ensam på fest med bästa polarens syster. Var jag bara ung och dum? Jag suckar djupt. Ja det var väl lite så, men nu är jag betydligt äldre. Jag greppar glaset igen, fortfarande lika dum.

Jag vaknar upp i soffan med kläderna på. Rummet är nästan helt mörklagt men ett svagt sken tittar fram bakom gardinen. Jag minns hur jag slöt ögonen igår kväll och du var tvungen att gå. Dock är det allt jag minns.

– Jag hatar dig! mumlar jag tyst för mig själv. Men jag blir inte av med känslan av ensamhet. Avsaknaden av en känsla som tränger sig på. Jag slänger en snabb blick på den dammiga väckarklockan. Med suddigt seende uppfattar mina hornhinnor endast de röda lysande siffrorna, 01.11. Lättad men något överraskad sluter jag återigen ögonen och försvinner in i mina egna tankar.

– Helvete! utbrister jag när det börjar klarna i mitt huvud. Klockan ligger uppochnervänd i den obäddade sängen och klockan var i själva verket 11.10. Jag flög upp ur soffan och kastade mig ut genom dörren, så stressad att jag glömde

både plånbok och förstånd. Springandes nedför trappan i det gråa trapphuset gör du dig återigen påmind.

– Snälla låt mig vara! ber jag något irriterad

Att köra bil med dig i är dumt, klart att det finns en viss risk. Men du har för vana att pressa mig till dumheter och denna dag är så klart inget undantag. Det är en kylig novemberdag och mina flåsande andetag visar sig som rök i den kalla luften. Med darrande fingrar som gör det svårt att få upp nycklarna ur mina slitna jeans lyckas jag ändå till slut och låser upp den röda Saaben.

Jag kommer insladdandes på parkeringen utanför kontoret i full fart, stannar bilen tvärt, slänger upp dörren och hoppar ur bilen med en tunn skinnjacka i handen. Med raska steg går jag mot ingången. Jackan som var kall efter att ha legat ute i bilen hela natten trär jag snabbt på mig och ryser till. Väl inne i hissen tar jag några djupa andetag och börjar fundera på vad jag ska komma med för ursäkt till att jag dyker upp sent än en gång. Ja, det har hänt fler gånger och mina ursäkter börjar ta slut. Kanske var det dags att ta sig i kragen och säga som det var. Kanske var det dags för oss två att inte träffas mitt i veckan. En bra idé men som det ser ut nu är det inget alternativ. Hissen stannar till och dörrarna öppnas.

In kommer projektledaren för det nya bygget vi jobbar på nere i stan.

– Jaså? Sen idag igen ser jag, säger han med en nedlåtande ton i rösten.

– Jo, det blir lätt så, suckar jag.

Jag vrider på mig något besvärad och kollar ner i marken på mina välanvända Nike skor, sedan på hans välputsade märkesskor i läder.

– Har de dragit ner på din lön eller vad är det frågan om? Du ser ju ut som en av byggarna, skrattar han ännu mer nedlåtande.

Jag känner hur irritationen börjar byggas upp inom mig men inser också att han har rätt. Jag ser ut som en luffare.

– Du kommer väl ihåg att upplägget vi beslutade om förra månaden skall vara klart i eftermiddag? fortsätter han.

– Ja ja, jag minns det som det var igår, svarar jag snabbt utan att ljuga och flinar till när jag fortsätter meningen i mitt huvud, "med andra ord inte alls".

Paniken jag börjar känna lägger sig som ännu en sten i mitt värkande huvud.

Dörrarna öppnas och jag går ur hissen. Uppgiven och fylld av ångest bestämmer jag mig. Du och jag är allt jag har, och det är dags att låta hela världen veta det.

Det knackar på dörren, bara två minuter efter att jag slagit mig ner i kontorsstolen och råkat somna till med pannan på tangentbordet. Jag suckar till och lyfter blicken i väntan på att dörren ska öppnas. In kommer en något irriterad chef och sätter sig genast på stolen mitt emot. Han tar några djupa andetag och drar handen igenom sitt gråa tjocka hår. Efter några minuters tystnad harklar han sig och sätter sig till rätta. Jag känner hur han bara väntar på att jag ska komma med någon torftig ursäkt, eller iallafall säga något. Nu var det dags att ta mod till sig och presentera dig, min allra bästa vän. Dags att låta chefen få veta vilken speciell relation vi har till varandra. Du har gjort det igen, satt mig i skiten igen. Muren som du hjälpt mig bygga upp för att sedan plocka ner sten för sten var nu inte mer än en stenhög. Det pussel som du hjälpt mig lägga ihop med hjälp av bitar av mitt förflutna har du raserat. Aldrig ska jag låta dig göra så här mot mig igen, aldrig. Jag tar ett djupt andetag och låter orden skära sig som knivar genom den spända stämningen.

Nu sitter jag här igen. Ensam i min soffa och pratar med dig. Att sluta hänga skulle vara jobbigt men jag vet att jag kan klippa banden, om jag vill. saker och ting förändras men det gör inte vi, det är fortfarande du och jag mot världen. Jag har lovat mig själv att aldrig låta dig förstöra mitt liv igen. Men vad finns det att förstöra, du är mitt liv. Jag tar flaskan som står på det ekfärgade bordet där jag lagt upp fötterna och håller upp ett glas. Låter blicken flyta igenom rummet och studerar det noggrant. Ingenting som jag inte har sett förut men idag kanske jag har ändrat perspektiv på saker och ting. Jag inser snart att allt såg likadant ut. Sängen var lika obäddad som förut, tavlorna hängde på samma plats, lika snett som förut. Hyllan var lika full som förut, jag var lika full som förut. Ja, det är så det är. Allting är som förut. Skulle jag någonsin släppa taget?

– Inte idag iallafall, mumlar jag för mig själv och tar en stor klunk ur glaset.

Jag känner hur värmen i magen och strupen omfamnar mig som i en kärleksfull kram. Nu är det för sent att dra sig ur den relation som vi har byggt upp, jag älskar

dig och så ska det förbli. Efter ytterligare några klunkar ur glaset lutar jag huvudet bakåt och stirrar upp i taket.

– Alkoholist? Hah! fnyser jag.

Kärlek kan du inte sätta ett namn på, du kan inte sätta en diagnos för kärlek. Och vad dom än säger är den här kärleken starkare än någon annan kärlek på jorden.

Kärlek gör ont, så sluter jag ögonen och somnar in.